

Cauza C-134/23**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

7 martie 2023

Instanța de trimitere:

Symvoulio tis Epikrateias (Grecia)

Data deciziei de trimitere:

3 februarie 2023

Reclamante:

Somateio „Elliniko Symvoulio gia toate Protenges”

Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaio”

Pârâți:

Ypourgos Exoterikon

Ypourgos Metanastefsis kai Asylou

Obiectul procedurii principale

Cerere de anulare a unui decret interministerial de stabilire a unei liste naționale de țări terțe sigure, care include Turcia ca țară terță sigură pentru solicitanții de protecție internațională originari din Siria, Afganistan, Pakistan, Bangladesh și Somalia

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Cererea de decizie preliminară este formulată în temeiul articolului 267 TFUE și se referă la interpretarea articolului 38 din Directiva 2013/32.

Întrebarea preliminară

Articolul 38 din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 18 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că

1) se opune unei reglementări naționale (normative) care desemnează ca fiind în general sigură pentru anumite categorii de solicitanți de protecție internațională o țară terță care, deși și-a asumat obligația legală de a permite readmisia pe teritoriul său a acestor categorii de solicitanți de protecție internațională, nu permite în realitate, pentru o perioadă lungă (în speță timp de mai mult de 20 de luni), readmisia acestor categorii de solicitanți de protecție internațională, fără să se fi luat în considerare posibilitatea modificării acestei practici în viitorul apropiat

sau în sensul că

2) readmisia în țara terță nu este o condiție cumulativă pentru adoptarea unui act național (normativ) care desemnează o țară terță ca fiind în general sigură pentru anumite categorii de solicitanți de protecție internațională, ci este o condiție cumulativă pentru adoptarea unui act individual de respingere a unei cereri specifice de protecție internațională ca inadmisibilă pentru motivul existenței unei „țări terțe sigure”

sau în sensul că

3) readmisia în „țara terță sigură” este o chestiune care trebuie verificată numai în momentul executării deciziei, atunci când decizia de respingere a cererii de protecție internațională este întemeiată pe motivul privind „țara terță sigură”?

Dispoziții relevante ale dreptului internațional

Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [*Recueil des Traités des Nations Unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], intrată în vigoare la 22 aprilie 1954, astfel cum a fost modificată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967 și intrat în vigoare la 4 octombrie 1967: articolele 1 și 33

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950: articolul 3

Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984 și intrată în vigoare la 26 iunie 1987: articolul 3

Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, adoptat de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 16 decembrie 1966 și intrat în vigoare la 23 martie 1976: articolul 7

Dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii și jurisprudența Curții

Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9): în special articolele 4 și 21

Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (reformare) (JO 2013, L 180, p. 60, rectificare în JO 2020, L 423, p. 68): considerentele (18), (34), (44), (46)-(48) și (50), articolul 31 alineatul (2) și articolele 33, 35, 38 și 39

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”): articolul 18 și articolul 19 alineatul (2)

Hotărârea Curții din 19 martie 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218), Hotărârea Curții din 14 mai 2019, M și X (Revocarea statutului de refugiat) (C-391/16, C-77/17 și C-78/17, EU:C:2019:403), Hotărârea Curții din 13 septembrie 2018, Ahmed (C-369/17, EU:C:2018:713), Hotărârea Curții din 26 februarie 2015, Shepherd (C-472/13, EU:C:2015:117), Hotărârea Curții din 7 noiembrie 2013, X și alții (C-199/12-C-201/12, EU:C:2013:720), și Hotărârea Curții din 21 decembrie 2011, NS (C-411/10 și C-493/10, EU:C:2011:865)

Dreptul național relevant

Legge n. 4375/2016, Organizzazione e funzionamento del Servizio per l’asilo, dell’Autorità per i ricorsi e del Servizio di accoglienza e identificazione, istituzione del Segretariato generale per l’accoglienza, adeguamento della legislazione greca alle disposizioni della direttiva [2013/32/UE], disposizioni sull’occupazione dei beneficiari di protezione internazionale e altre disposizioni (Legea nr. 4375/2016 privind organizarea și funcționarea Serviciului pentru azil, a Autorității de recurs și a Serviciului de primire și identificare, înființarea Secretariatului General pentru primire, adaptarea legislației elene la dispozițiile Directivei [2013/32/UE], dispozițiile privind încadrarea în muncă a beneficiarilor de protecție internațională și alte dispoziții) (FEK A’51/3.4.2016, rectificare în A’ 57/6.4.2016)

Legge n. 4636/2019, Sulla protezione internazionale e altre disposizioni (Legea nr. 4636/2019 privind protecția internațională și alte dispoziții) (FEK A’169/1.11.2019), astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 4686/2020 privind îmbunătățirea legislației în materie de imigrație, modificarea dispozițiilor Legilor nr. 4636/2019 (A’ 169), 4375/2016 (A’51), 4251/2014 (A’ 80) și alte dispoziții

(FEK A'96/12.5.2020) (articolele 16 și 61): articolele 2-38, 83-86 și articolul 92 alineatul 1

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 La 3 iunie 2021, în conformitate cu articolul 86 din legea n. 4636/2019 [Legea nr. 4636/2019], în special cu alineatele (2) și (3) din acest articol, și ca urmare a recomandării directorului Serviciului pentru azil din 14 mai 2021, a fost adoptat decret interministerial n. 42799 del Viceministro degli Affari esteri e del Ministro dell'Immigrazione e dell'Asilo [Decretul interministerial nr. 42799 al ministrului adjunct al afacerilor externe și al ministrului imigrației și azilului], intitulat „Stabilirea țărilor terțe considerate sigure și întocmirea unei liste naționale, astfel cum este definită la articolul 86 din Legea nr. 4636/2019 (A'169)” (FEK B' 2425/7.6.2021), prin care s-a decis „întocmirea unei liste naționale a țărilor terțe sigure, printre care Turcia este desemnată ca țară terță sigură, în conformitate cu dispozițiile articolului 86 din Legea nr. 4636/2019”, pentru solicitanții de protecție internațională originari din Siria, Afganistan, Pakistan, Bangladesh și Somalia.
- 2 La 7 octombrie 2021, reclamantele, și anume Somateio „Elliniko Symvoulia gia tous prosfyges” (Asociația „Consiliul elen pentru refugiați”) și Astiki Mikroskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaio” (Societate fără scop lucrativ „Sprijinirea refugiaților în Egee”), au introdus o acțiune în anularea acestui decret interministerial.
- 3 În urma unei noi recomandări a directorului Serviciului pentru azil din 7 decembrie 2021 și în cadrul revizuirii și actualizării datelor pe care s-a întemeiat decretul interministerial contestat, la 15 decembrie 2021 a fost adoptat, în temeiul aceluiași dispoziții din Legea nr. 4636/2019, Decretul interministerial nr. 458568, emis de aceiași miniștri și intitulat „Modificarea Decretului interministerial nr. 42799/3.6.2021 al ministrului afacerilor externe și al ministrului imigrației și azilului «Stabilirea țărilor terțe considerate sigure și întocmirea unei liste naționale, astfel cum se stabilește la articolul 86 din Legea nr. 4636/2019 (A'169)»” (FEK B' 5949/16.12.2021), prin intermediul căruia, printre altele, Turcia a fost din nou calificată drept țară terță sigură pentru categoriile sus-menționate de solicitanți de protecție internațională, și anume solicitanții originari din Siria, Afganistan, Pakistan, Bangladesh și Somalia.
- 4 În urma adoptării acestui decret, la 3 martie 2022, reclamantele au introdus un „memoriu cu cerere de continuare a procedurii” având ca obiect, pe de o parte, anularea Decretului interministerial nr. 458568 din 15 decembrie 2021 în partea în care Turcia este din nou calificată drept țară terță sigură pentru solicitanții de protecție internațională menționați mai sus și, pe de altă parte, continuarea procedurii referitoare la ordinul interministerial atacat inițial și anularea acestui act.

- 5 Sesizată cu litigiul, instanța de trimitere, și anume Symvoulio tis Epikrateias (Consiliul de Stat, Grecia), reunită în ședință plenară, nu a admis decât acțiunea în anularea Decretului interministerial din 15 decembrie 2021 (denumit în continuare „decretul atacat”).

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 6 În cadrul acțiunii lor în anulare, reclamantele susțin că desemnarea contestată a Turciei drept țară terță sigură pentru cele cinci categorii de solicitanți de protecție internațională menționate este contrară articolului 86 (în special alineatului 5) din Legea nr. 4636/2019 și articolului 38 [în special alineatului (4)] din Directiva 2013/32 coroborat cu considerentul (44) al acesteia, în măsura în care, pe de o parte, posibilitatea readmisiei acestor străini în această țară terță nu este asigurată „prin intermediul unor acorduri internaționale” și, pe de altă parte, astfel cum reiese din elementele invocate, având în vedere practica Turciei în această privință, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca acești solicitanți de protecție internațională să fie readmiși în această țară. În această privință, reclamantele fac trimitere la cea mai recentă recomandare a Serviciului pentru azil, cea din 7 decembrie 2021, în urma căreia a fost adoptat decretul atacat, potrivit căreia „din martie 2020 până în prezent au fost înghețate returnările din Grecia în Turcia”.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 7 Instanța de trimitere arată, în primul rând, că articolul 35 din Directiva 2013/32 (coroborat cu articolul 85 din Legea nr. 4636/2019) prevede că o țară poate fi considerată drept primă țară de azil pentru un anumit solicitant de protecție internațională dacă, printre altele, este îndeplinită condiția ca străinul care solicită protecție internațională să fie readmis în această țară, în timp ce articolul 38 din directiva menționată, referitor la noțiunea de țară terță sigură, prevede la alineatul (4) [coroborat cu articolul 86 alineatul (4) din Legea nr. 4636/2019] că „în cazul în care țara terță nu permite solicitantului să intre pe teritoriul său, statele membre se asigură că el are acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute în capitolul II [din Directiva 2013/32]”, și anume prevede, în acest caz, examinarea în continuare a unei cereri de protecție internațională care a fost considerată inadmisibilă în temeiul dispozițiilor privind țara terță sigură.
- 8 Instanța de trimitere deduce din aceste dispoziții că, spre deosebire de articolul 35 din directivă, care condiționează aplicarea noțiunii de primă țară de posibilitatea readmisiei străinului care solicită protecție internațională în această țară, articolul 38 alineatul (4) nu prevede, în textul său, posibilitatea ca străinul să fie admis sau readmis în țara terță drept condiție pentru aplicarea noțiunii de țară terță sigură.
- 9 Instanța de trimitere amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții a dreptului Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de

reglementarea din care face parte această dispoziție (a se vedea în special Hotărârea din 26 februarie 2019, Rimšēvičs și BCE/Letonia, C-202/18 și C-238/18, EU:C:2019:139, punctul 45).

- 10 Instanța de trimitere, făcând trimitere la Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 53), consideră că dispozițiile Directivei 2013/32 referitoare la cazurile de cereri inadmisibile de protecție internațională trebuie interpretate, având în vedere și articolul 18 din cartă, astfel încât să servească obiectivului urmărit de această directivă, care constă în a asigura examinarea cât mai rapidă a cererilor de protecție internațională. Acest obiectiv se regăsește în considerentul (18) al directivei, potrivit căruia „este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională”, și se reflectă într-un număr semnificativ de dispoziții ale acestei directive, care prevăd că actele autorităților naționale competente referitoare la procedura de examinare a cererilor de protecție internațională trebuie îndeplinite „cât mai repede posibil” [a se vedea de asemenea articolul 31 alineatul (2) din Directiva 2013/32].
- 11 În special, din această perspectivă, potrivit opiniei majoritare a instanței de trimitere, articolul 38 din Directiva 2013/32 (și, în consecință, articolul 86 din Legea nr. 4636/2019) trebuie interpretat în sensul că nu este posibil să se desemneze o țară terță ca fiind sigură în cazul în care nu se pare că va fi posibilă admisia sau readmisia solicitantului de protecție internațională în această țară terță, întrucât, în caz contrar, s-ar prelungi pur și simplu durata de examinare a cererii de protecție internațională și incertitudinea solicitantului cu privire la regimul său de ședere în țara în care a depus cererea, fără a se exclude, de altfel, riscul de returnare a acestuia într-o țară în care este expus la persecuții și posibilitatea perturbării relațiilor internaționale dintre state. Instanța de trimitere adaugă că opinia potrivit căreia posibilitatea admisie sau readmisiei unui străin care solicită protecție în țara terță reprezintă o condiție pentru desemnarea unei țări terțe drept țară sigură a fost reflectată în dispozițiile legale fără caracter obligatoriu ale Consiliului European, a fost susținută de o parte a teoriei dreptului internațional și a fost adoptată de instanțele din alte state membre ale Uniunii Europene.
- 12 În plus, tot în opinia majoritară a instanței de trimitere, constatarea îndeplinirii condiției privind posibilitatea admisie sau readmisiei străinului în țara terță sigură implică o examinare atât a situației juridice existente în această țară, și anume dacă țara terță și-a asumat o obligație legală în acest sens, cât și a îndeplinirii efective de către țara terță a obligațiilor sale în această privință. Rezultă că, atunci când întocmește o listă națională a țărilor terțe în general sigure, făcând uz de marja de apreciere relevantă prevăzută la articolul 38 alineatul (2) din Directiva 2013/32, un stat membru nu poate, din motive de celeritate în examinarea cererilor de protecție internațională menționate anterior, să desemneze o țară terță ca fiind sigură, dacă nu a stabilit în prealabil că această condiție – și anume posibilitatea

de admisie sau de readmisie în această țară – este îndeplinită în ceea ce privește ambele elemente („legal” și „practic”) menționate anterior.

- 13 Cu toate acestea, în opinia a doi membri ai instanței de trimitere, care nu formulat opinie separată, adoptarea unui act normativ care desemnează o țară terță ca fiind sigură pentru anumite categorii de solicitanți de azil [în temeiul articolului 38 alineatul (2) din Directiva 2013/32 și al articolului 86 alineatele 2 și 3 din Legea nr. 4636/2019] se limitează la o evaluare generală a îndeplinirii de către această țară a criteriilor prevăzute la articolul 38 alineatul (1) din Directiva 2013/32 [articolul 86 alineatul 1 din Legea nr. 4636/2019]. În schimb, aspectul dacă o țară terță permite sau nu solicitantului să intre pe teritoriul său nu privește securitatea generală a acestei țări, ci accesibilitatea acesteia (în cazul concret) și, prin urmare, este legată exclusiv de faptul că cererea trebuie respinsă ca inadmisibilă [în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (c) din directivă] sau examinată pe fond [în temeiul articolului 38 alineatul (4) din directivă] (a se vedea Hotărârea din 14 mai 2020, FMS și alții, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 153), și anume un aspect care, în principiu, poate fi verificat numai la momentul executării deciziei (a se vedea Concluziile avocatului general Pikamäe prezentate în cauzele conexe FMS și alții, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, în special punctele 111, 114 și 127). În cazul în care, precum în speță, se pare că o țară desemnată printr-un act normativ drept țară terță sigură pentru anumite categorii de solicitanți de azil nu acceptă solicitanți de azil pentru o anumită perioadă, acest act normativ nu este lipsit de validitate [ar fi fost astfel dacă nu ar fi fost îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 38 alineatul (1) din Directiva 2013/32]. Cu toate acestea, pentru a asigura efectul util al dispozițiilor Directivei 2013/32 (al cărei obiectiv este de a asigura un acces efectiv, ușor și rapid la procedura de acordare a protecției internaționale), interpretat în lumina articolelor 18 și 47 din cartă, trebuie să se admită că, dacă se știe deja la momentul depunerii cererii de azil că țara terță nu va permite solicitantului să intre pe teritoriul său, cererea de azil nu poate fi respinsă ca inadmisibilă în temeiul noțiunii de țară terță sigură, ci va trebui să fie examinată pe fond, în conformitate cu articolul 38 alineatul (4) din Directiva 2013/32 [articolul 86 alineatul (5) din Legea nr. 4636/2019].
- 14 În plus, potrivit altor doi membri ai instanței de trimitere, întrucât trebuie examinat la momentul executării deciziei autorității naționale competente de respingere a cererii de protecție internațională ca inadmisibilă pentru acest motiv privind țara terță sigură, aspectul legat de posibilitatea ca străinul să fie admis sau readmis în țara terță sigură nu constituie un element al legalității actului normativ prin care o țară este desemnată ca fiind în general o țară terță sigură sau a actului individual de respingere a acestei cereri.
- 15 Instanța de trimitere adaugă că prin primul articol din Legea nr. 2926/2001 (FEK A'139/27.6.2001) a fost ratificat Acordul din 20 ianuarie 2000 dintre Republica Elenă și Republica Turcia privind cooperarea dintre Ministerul Ordinii Publice al Republicii Elene și Ministerul de Interne al Republicii Turcia în lupta împotriva criminalității, în special a terorismului, a criminalității organizate, a traficului

illegal de droguri și a imigrației ilegale, al cărui articol 8 are următorul cuprins: „Părțile cooperează în lupta împotriva imigrației ilegale. Până la încheierea unui acord de readmisie, părțile vor permite reîntrirea persoanelor, și anume a resortisanților acestora și a resortisanților țărilor terțe, care au trecut sau sunt pe cale să treacă ilegal frontiera oricăreia dintre părți dinspre teritoriul celeilalte părți. În acest scop, părțile definesc de comun acord, cât mai curând posibil, principiile și procedurile necesare pentru readmisia persoanelor în cauză, prin intermediul unui text corespunzător.” Pentru punerea în aplicare a articolului 8 menționat mai sus, a fost elaborat Protocolul de punere în aplicare din 8 noiembrie 2001, ratificat prin primul articol al Legii nr. 3030/2002 (FEK A' 163/15.7.2002).

- 16 În plus, la 16 decembrie 2013, a fost încheiat Acordul dintre Uniunea Europeană și Republica Turcia privind readmisia persoanelor aflate în situație de ședere ilegală, ratificat în numele Uniunii prin decizia Consiliului Uniunii Europene din 14 aprilie 2014 (JO 2014, L 134, p. 3). Articolul 4 din acesta, intitulat „Readmisia resortisanților țărilor terțe și a apatrizilor”, prevede: „(1) La cererea unui stat membru și fără efectuarea de către statul membru respectiv a altor formalități decât cele prevăzute în prezentul acord, Turcia readmite toți resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care nu îndeplinesc sau care nu mai îndeplinesc condițiile în vigoare cu privire la intrarea, prezența sau șederea pe teritoriul statului membru solicitant, cu condiția ca, în conformitate cu articolul 10 [referitor la mijloacele de probă privind resortisanții țărilor terțe și apatrizii], să se stabilească faptul că persoanele respective: [...] (c) au intrat ilegal și direct pe teritoriul statelor membre după o perioadă de ședere pe teritoriul Turciei sau după tranzitarea acestuia [...]”.
- 17 Apoi, la 15 octombrie 2015, Turcia și Uniunea Europeană au convenit asupra unui plan de acțiune comun pentru consolidarea cooperării lor în domeniul sprijinirii resortisanților sirieni care beneficiază de protecție internațională temporară și în domeniul gestionării migrației ca răspuns la criza creată de situația din Siria. La 29 noiembrie 2015, șefii de stat sau de guvern ai statelor membre ale Uniunii s-au reunit cu omologul lor turc. Ca urmare a acestei reuniuni, au decis să activeze planul de acțiune comun și în special să își intensifice cooperarea reciprocă activă în ceea ce privește migrații care nu beneficiază de protecție internațională, împiedicând călătoriile în Turcia și în Uniune, asigurând aplicarea dispozițiilor acordurilor bilaterale de readmisie și repatriind rapid în țările lor de origine migrații care nu beneficiază de protecție internațională. Ulterior, la 18 martie 2016, sub forma comunicatului de presă nr. 144/16, a fost publicată pe website-ul Consiliului Uniunii Europene o declarație având ca obiect prezentarea rezultatelor „celei de a treia reuniuni care a avut loc începând din noiembrie 2015, în vederea aprofundării relațiilor dintre Turcia și Uniune și a remedierii crizei migrației” între membrii Consiliului European și omologul lor turc.
- 18 Potrivit instanței de trimitere, din textele internaționale menționate mai sus reiese că legiuitorul a considerat în mod întemeiat că Turcia și-a asumat obligația legală de a accepta, în anumite condiții, readmisia din Grecia a străinilor solicitanți de protecție internațională. Prin urmare, condiția care decurge din articolul 38

alineatul (4) din Directiva 2013/32 [și, în consecință, din articolul 86 alineatul (5) din Legea nr. 4636/2019] este îndeplinită în ceea ce privește primul său element (elementul „legal”).

- 19 Cu toate acestea, în ceea ce privește cel de al doilea element, referitor la respectarea efectivă de către Turcia a obligațiilor sale legale în această privință, această condiție nu este îndeplinită, din moment ce nu rezultă că solicitanții de protecție internațională a căror cerere de protecție internațională a fost respinsă ca inadmisibilă pentru motivul privind „țara terță sigură” sunt readmiși în Turcia, ci, dimpotrivă, astfel cum se precizează în mod expres în nota din 3 decembrie 2021 a Departamentului de proceduri și formare din cadrul Serviciului de azil, care însoțește recomandarea directorului acestui serviciu din 7 decembrie 2021, în urma căreia a fost adoptat decretul atacat, „din martie 2020 până în prezent [și anume pentru o perioadă mai lungă de 20 de luni] returnările din Grecia către Turcia au fost înghețate”, fără nicio distincție în ceea ce privește temeiul juridic (acordurile internaționale sau declarația comună a Uniunii Europene și a Turciei, menționate mai sus) pe baza căruia au fost dispuse returnările.
- 20 Instanța de trimitere consideră de asemenea că nu poate fi admisă susținerea pârâților potrivit căreia decretul atacat nu este afectat în această privință, în special pentru că neaplicarea contestată [a declarației comune din 18 martie 2016] este provizorie „și mai mult sau mai puțin justificată [de împrejurări]”, în sensul că „Turcia nu acceptă temporar readmisii în ultima perioadă din cauza pandemiei de COVID-19 (un fapt global și incontestabil)”, întrucât nu este susținută de elementele de probă din dosar. În plus, nu reiese că autoritatea competentă a examinat dacă poziția Turciei cu privire la această chestiune s-ar putea schimba în viitorul apropiat.
- 21 Prin urmare, din acest motiv, potrivit opiniei majoritare privind interpretarea articolului 38 din Directiva 2013/32 și a articolului 86 din Legea nr. 4636/2019, acțiunea trebuie admisă și decretul atacat trebuie anulat în măsura în care prin acesta Turcia este desemnată drept țară terță sigură pentru solicitanții de protecție internațională originari din Siria, Afganistan, Pakistan, Bangladesh sau Somalia. Dimpotrivă, potrivit opiniei minoritare, constatarea faptului că solicitanții de protecție internațională au fost efectiv acceptați pentru readmisie nu este un element de validitate a actului normativ care desemnează o țară terță ca fiind în general sigură, dar este relevant în etapele ulterioare ale procedurii administrative.
- 22 Instanța de trimitere arată că Curtea a fost deja sesizată cu o întrebare preliminară privind interpretarea, printre altele, a articolului 38 din Directiva 2013/32. În special, în cauzele conexe C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, FMS și alții (EU:C:2020:367), o instanță maghiară a adresat – în cadrul unei căi de atac împotriva actelor individuale ale autorității administrative naționale – o întrebare preliminară prin care Curții i se solicita să clarifice dacă din articolul 33 alineatul (1) și alineatul (2) literele (b) și (c), precum și din articolele 35 și 38 din Directiva 2013/32 coroborate cu articolul 18 din cartă rezultă că readmisia în țara terță este o condiție cumulativă pentru aplicarea motivelor de inadmisibilitate

corespunzătoare, și anume pentru adoptarea unei decizii întemeiate pe un asemenea motiv, sau dacă este suficient să se stabilească că această condiție este îndeplinită numai la momentul executării deciziei respective. Curtea a considerat însă că întrebarea menționată anterior era inadmisibilă, întrucât instanța de trimitere nu a explicat motivele pentru care considera că nu putea să se pronunțe asupra litigiilor pendinte în fața sa fără un răspuns la această întrebare (Hotărârea din 14 mai 2020, FMS și alții, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctele 172-174). Cu toate acestea, instanța de trimitere observă că, în această privință, avocatul general Pikamäe a susținut în concluziile sale că: „în condițiile în care existența unei readmisii dovedite este una dintre condițiile cumulative de adoptare a unei decizii întemeiate pe motivul privind «prima țară de azil», care figurează la articolul 33 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2013/32, admisia sau readmisia de către «țara terță sigură» nu trebuie verificată decât la momentul executării unei decizii întemeiate pe motivul omonim, care figurează la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din aceeași directivă” (Concluziile avocatului general Pikamäe prezentate în cauzele conexe FMS și alții, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, punctul 127).

- 23 Având în vedere cele de mai sus, instanța de trimitere concluzionează că există îndoieli rezonabile cu privire la sensul articolului 38 din directivă și, prin urmare, consideră că este necesar să se amâne pronunțarea unei decizii definitive în privința cererii de anulare în măsura în care prin aceasta se contestă desemnarea Turciei ca țară terță sigură pentru anumite categorii de străini, precum și să se adreseze Curții de Justiție întrebările preliminare corespunzătoare.
- 24 În sfârșit, instanța de trimitere solicită judecarea cererii de decizie preliminară potrivit procedurii accelerate în temeiul articolului 105 din Regulamentul de procedură al Curții, în măsura în care aspectele de interpretare a dreptului Uniunii care fac obiectul cererii de decizie preliminară privesc printre altele, având în vedere caracterul normativ al decretului atacat, un număr mare de cauze urgente care intră sub incidența dispozițiilor dreptului Uniunii referitoare la spațiul de libertate, securitate și justiție, în special la politicile privind controalele la frontiere, azilul și migrația (partea a treia titlul V capitolul II din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene).